BĒRZAINES DIENU RITMI

1991. gada janvāris

Pagasta jaunumi

Daudzi bērzainieši grib no kopsaimniecības pirkt būvmateriālus. Pirms lūgumu izskatīšanas būvdarbu vadītājam turpmāk jāapseko būvējamais vai remontējamais objekts. Speciālistam jādod slēdziens par to, cik būvmateriālu atļaujamajai vajadzībai nepieciešams. Tātad jau pirms lūguma rakstīšanas gudrākais būtu aicināt ciemos būvdarbu vadītāju.

«BDR» gudra piebilde: Labāk aicināt pēc pusdienām, nevis pirms.

* * *

Piemājas zemes kopējus pārsteidza naudas summa, kuru kopsaimniecība prasa maksāt par piemājas zemes apstrādi. «Bērzaines» kasiere Anna Mikelsone paskaidroja, ka par piemājas zemes apstrādes vienu hektāru pagājušajā gadā jāsamaksā 60 rubļu. To nosaka īpašs valdes lēmums. Apmaksā ir ietverts degvielas patēriņš, tehnikas nolietojums, traktorista alga divkāršā apmērā. Pie tā pieskaitīts arī neapmaksātajos pakalpojumos ērētais, jo neviens taču nesteidz uz kantori maksāt par siena vešanu no pļavas, par miltu maisa vešanu no veikala uz māju utt. Atsevišķi jāmaksā tikai tad, ja ar saimniecības auto jābrauc ārpus Bērzaines teritorijas. Tādēļ valde atzina, ka no piemājas zemes kopējiem jāprasa lielāka summa.

«BDR» nopietna piebilde: Atliek secināt, ka «Bērzaine» ir gatava piebraukt automobili un traktoru, kur un kad mums vajadzēs, jālet tikai pie dispečera un šoferim atsevišķi nekas nav jāmaksā, tas nav jālūdzas, nekas nav kabatā jābāž. Ja tā ir, tad — cepuri nost un asaras acīs! Bet, ja tā nav, ja traktorists un šoferis joprojām ir tas lielākais kungs, kas braukšanu vai nebraukšanu noteiks, tad ekonomistiem tomēr vajadzētu piepūlēt smadzenes un izstrādāt sistēmu, kuras rezultātā ar saimniecību norēķinātos paši stūresviri. Pagaidām valdes ricība šķiet visai patvaļiga, jo nebūt nav izslēgts, ka dažs bērzainietis izmanto viņam labāk pazīstama pilsētnieka vai kocēnieša transporta pakalpojumus, varbūt sienu ved privātais traktors, bet «Bērzaines» tehnika tikai, piemēram, uzar zemi.

Tehnikas vīriem var izdot individuālo pasūtījumu pavadzīmes, bez tās piekertu pakalpotāju var smagi sodīt, bet nedrīkst «pieņemt, ka ir tā, kā varbūt ir» un ņemt naudu ne par ko.

* * *

Decembrī būvbrigāde sadalīja sev pienākošos 1000 rubļu lielo prēmiju. Par čaklākajiem tika atzīti Jānis Ekste, Aivars Krastiņš, kā arī gatera vadītājs Maigonis Dzenītis. Sevišķa atzinība tika izteikta M. Dzenītim par salūzušā gatera atjaunošanu.

Ar tukšiem naudas makiem palika I. Golčs, J. Travkins, D. Jaunzems un J. Mantramovičs.

* * *

Kā jau katru gadu, arī šogad februārī notiks gada atskaites kopsapulce. Tajā tiks pieņemts arī jaunais kolektīvais līgums starp arodbiedrību un administrāciju. Tādēļ arodkomitejā tiek gaidīti jūsu priekšlikumi par tiem uzdevumiem, kuŗus vajadzētu prasīt paveikt vēl šajā gadā. Neaizmirsīsim pajautāt, kā saimniecības vadība domā risināt darba algas jautājumu, kā uzlabos darba apstākļus. Pagaidām jāsecina, ka no pērn kolektīvajā līgumā ieslēgtajiem punktiem par darba apstākļu uzlabošanu nav izpildīts pilnīgi neviens lēmums.

* * *

Februārī beidzas arī valdes locekļu pilnvaras. Kandidātus jaunās valdes sastāvam jāizvirza darba kolektīvu sapulcēs, jāiepazīstina citus ar jūsu izvirzītiem kandidātiem.

LĀSMA LAZDIŅA

Aizvadītajā gadā lopkopējas Līgas Lazdiņas ģimenē ienāca prieks — 27. septembrī piedzima meitiņa Lāsma. Lāsmas Lazdiņas māmiņa strādā pie mums Centra fermā, bet tēvs Ainārs pagaidām vēl Bauskas rajonā.

Apsveicam skaistajās jubilejās

Ievelc elpu dziļi krūtīs,
Ceriņsmaržu sajūtot!
Steidz gadi un, skaties, īsā brīdī pa vienu taku nosoļots jau apaļš piecinieks. Tādēļ ģimeņu vakarā Ceriņu kāzās tika sveikti Dita un Dainis Višņevski, Inese un Gunārs Ulmaņi, Rudīte Zelneronoka un Aivars Pizelis, kā arī Inga un Jānis Ulmaņi.

Kaut arī rozei ērkšķi,
Tā vienmēr skaisti zied.

Tieši desmit gadus precēta vīra godā nodzīvojis mūsu kopsaimniecības priekšsēdētājs Roberts Bernis. Uzticīgi viņam blakus gājusi dzīvesbiedre Skaidrīte. Tāpat kā viņi, pievilcīgo Rožu aromātu savā kopdzīvē sajutuši arī Valentīna un Vilnis Stjades, Gundega un Guntis Auniņi, kā arī Vēsma un Vladimirs Štubji.

Ar dzintara rotu pie krūts,
Ar dzintara spīdumu sirdī.

Kopā pāri grūtībām un kopā priekos 15 gadus laulībā nodzīvojuši Līga un Jānis Slaidiņi, Spulga un Jevgeņijs Kiriloviči. Laimīgi aiziet līdz sudraba spožumam!

Sildi, saulīt, mūsu sirdis,
Sūti ciemos gaismas staru!

Saules zenītu savā kopdzīvē sasnieguši Rasma un Vitolds Kišūni, Anna un Vasilijs Sapronjuki. Kopā nodzīvoti skaisti 20 gadi, tādēļ sveiciens Saules kāzās!

Skaisto pāru vidū šogad nebija sudraba un zelta gaviļnieku, toties mums ir pāri rubīna dārgumā un pīlādžu sārtumā.

Jo pīlādzim balti ziedi,
Jo sārtākas tā odziņas.

Priecājamies par Ritas un Gunāra Līču, tāpat kā par Tatjanas un Gunāra Maļko laimīgi nodzīvoto kopdzīvi līdz 35 gadu laulības stāžam.

Rubīna spožums šoreiz lai atmirdz mūsu pagasta izpildkomitejas priekšsēdētājas Vijas Auniņas un šofera Imanta Auniņa kopdzīves 30 gadu svētkos! Tāpat par apaļu laulības jubileju lai priecājas galvenās grāmatvedes Gunas Purmales un viņas dzīvesdrauga Edgara Purmaļa, kā arī visiem labi pazīstamo Maigas un Imanta Laiviņu ģimenes.

VALDES VĒSTIS

Pilnvaroto sapulcei tiks iesniegts galvenās zootehniķes, pagasta deputātes un valdes locekles Helgas Diūras lūgums atbrīvot viņu no darba un izslēgt no kolhoza. Termiņš — 15. marts. H. Diūra nolēmusi mūs atstāt sakarā ar nepieciešamību mainīt dzīves vietu.

* * *

Traktorists Dainis Rudzītis brīdināts par izslēgšanu no kopsaimniecības, jo viņš dzērumā bija ieradies kurtuvē un sācis tur ālēties.

* * *

Neveiksme piemeklējusi traktoristu Ivaru Heidemani. Viņš bija paviršs un tamdēļ aizdegās Ivaram uzticētais traktors DT-75. Tagad traktoristam braucamais jāsaremontē bez maksas.

* * *

No dienesta Padomju Armijā atgriezās Juris Bērziņš. Viņš uzņemts par «Bērzaines» biedru un strādā par šoferi.

* * *

No saimniecības grib projām iet būvstrādnieks Jānis Mantramovičs. Viņam tomēr vēl mēnesi jāpastrādā, jo Jānis tik bieži kavēja darbu, ka nav nostrādājis darba dienu minimumu.

* * *

Ar kopsaimniecību nav pa ceļam arī Vilim Mednim. Viņš domā, ka labāk būtu ligt par puisi pie jaunsaimnieka Georgija Gorjačko.

* * *

Kopsapulcei tiks ieteikts uzņemt kolhozā traktoristu Dzidri Mickēviču un ciltslietu zootehniķi Inu Martjanovu. Līdz šim viņi bija mūsu līgumstrādnieki.

* * *

Autobusa stūre apnikusi Viktoram Salmanim. Viņam vēl jāsaremontē autobuss un tad Viktors varēs atgriezties pie traktora.

* * *

Ja govju fermās cilvēkiem vispār jāstrādā bez brīvdienām, tad lauku brigādes lielākā daļa Ziemassvētkus svinēja no 21. decembra līdz 2. janvārim. Darbā ieradās tikai divi trīs cilvēki, bet pārējos nemaz neuztrauca, ka lopiņiem jāpieved barība. Toties ļoti centīgi strādāja traktoristi Vladimirs Štubis, Arkādijs Burcevs, Marija Vorfolomejeva, Ainārs Jēkabsons un Oļģerts Gulbis.

Desmit labākie

Ar priecīgu prātu Jaunburtnieku astoņgadīgajā skolā Salatēti sagaidīja desmit skolēni, kas mācījušies bez trijniekiem.

Vislielākais gods trim meitenēm, kuras ir teicamnieces. Pirmo trimestri tikai ar pecinieklem iecibā beidza 5. klases meitenes Ilze Berga un Inta Meldere, kā arī sestās klases skolniece Solveiga Tīsa.

Tikai daži četrinieki iecibās bija Aivai Kukmilkai, Elnāram Burcevam, Aldim Brodam, Jānim Bergam, Elīnai Doķei, Sigitai Lubiņai un Līgai Švēdei.

Vislielākais neveiksminieks mācibās bija 8. klases skolnieks Mareks Kirilovičs. Viņa nesekmības cēloņi ieinteresējuši arī kopsaimniecības valdi, kura uz savu sēdi aicināja zēna māmiņu Spulgu Kiriloviču. Februārī tāda saruna notiks atkārtoti.

Goda ļaužu dzimšanas dienas

Gadi tev pāri iet,
Un tu soļo gadiem pāri.
Un reizēm nobrīnies pats —
Pēdas dzied.

(A. Vējāns)

Tikko sākās šis gads, tā lielu dzimšanas dienu svinēja teļkopēja Anna Taube. Tieši 1. janvārī viņa atskatījās uz skaistiem 55 gadiem. Tikpat bagāts mūžs pieder arī Centra fermas slaucējai tagad gādīgai daudzu mazbērnu vecmāmiņai Ritai Līcei.

Spožs gadaskaitlis pavisam tuvu mūsu autobusa šoferim Edgaram Purmalim. Sveicam stūresvīru 50 gadu jubilejā, kas viņam būs 30. janvārī! Divas nedēļas vēlāk uz savu pusgadsimta jubileju atskatīsies fermu pārzine Zenta Janvāre. Trešo piecdesmitnieku visā drīzumā pievienos kurinātājs Ivans Koguts.

Visi labi pazīstam mūsu čaklo teļkopēju Tatjanu Maļko. Viņas plecos jau krietna dzīves nasta. Taņa par to neuztraucas, viņa joprojām ir dzīvesprieciga, skaista un čakla, kaut arī jāsvin 55. gadskārta.

Desmit gadu vairāk februārī būs Irēnai Tilikai — 65. Bet pensionāres Mildas Staņas vajadzībām Bērzaines veikalā vajadzētu pietaupīt 75 toršu svecītes. Lai jums, mīļās vecmāmiņas, arī turpmāk labs noskaņojums!

Mēs, bērzainieši, labi pazīstam kopsaimniecības valdes locekli traktoristu Ansi Ragaini. Pavisam drīz pienāks 7. februāris un Ansis droši vien uzņems savu kuplo radu un draugu pulku uz 60. gadadienu. Tikpat brašu jubileju februārī svinēs mūsu būvstrādnieks Egons Zīdermanis.

Sirsnīgs sveiciens dzimšanas dienā visiem jubilāriem!

SVEICINĀTS, KĀZAS GADS!

Laikam jau tomēr pienācis Kazas gads, nevis Aitas gads, kā jums ziņojām iepriekš. Bet intervija par Bērzaines ailiņām gan neatsaucam! «BDR» negrib atpalikt no lielām avīzēm un tamdēļ arī mums Kazas lietās ir savs skatījums. Pagasta grāmatās esam izpētījuši, kuri bērzainieši ir dzimuši Kazas gados, un nu darām jums to zināmu.

1907. gadā

Malvīne Dukovska, Anna Neļķe, Kārlis Krauklis, Jānis Ūbelis, Jānis Vītols.

1919. gadā

Mihails Avdoščenko.

1931. gadā

Rasma Tomiņa, Anna Borovova, Jānis Auniņš, Edgars Kokka, Dainis Zālītis, Pēteris Maļko, Valda un Ansis Ragaiņi.

1943. gadā

Zinaida Dailidjonoka, Marta Ragaine, Skaidrīte Janele, Dzidra Kraglikova, Jānis Ungurs, Kārlis Tīss, Antons Stūriņš un Jānis Mantramovičs.

1955. gadā

Ruta Puriņa, Līga Slaidiņa, Mudīte Kiriloviča, Juris Gulbis, Jānis Blūms, Modris Priedītis, Maigonis Ragainis, Sarmīte un Jānis Bergi.

1967. gadā

Anita Gailiša, Sarmīte Kezika, Rita Ārgale, Viesturs Bērziņš, Jānis Fišers, Tālis Ragainis, Ainārs Misjūns, Dzidris Mickēvičs.

«Bērzaines dienu ritmi» vēl priecīgu un veiksmēm bagātu gadu visam pieaugušajam Kazu gadu dzimumam, bet vēl sirsnīgāk sveicam visus mazos kazlēnus, kas «atlēkuši» 1979. gadā:

Solveigu Tīsu, Ievu Alksniti, Ainu Kukmilku, Ināru Burcevu, Aldi Brodu, Ati Bērziņu, Janeku Heidemani, Urmasu Laanu, Dairi Ķīkuli un Tāli Laķi.

Lai braši lēkātāji dzimst 1991. gadā!

Dzīvosim ar prātu, jo pēc badītājas Kazas tūdaļ nāks viltīgais Pērtiķis!

Bērzaines pagasta deputātu padome, tās izpildkomiteja, kā arī kopsaimniecības «Bērzaine» valde pateicas visiem mūsu cilvēkiem, kas ar tiešu līdzdalību piedalījušies mūsu republikas likumīgās valdības aizstāvībā šomēnes Rīgā.

Atcerieties, ka arī šeit uz vietas Bērzainē mēs aizstāvam Latviju: miers, ražīgs darbs un nosvērtība ir labākā barikāde, ko varam sūtīt palīgā tiem, kas sargā Latviju priekšposteņos. Mēs nekad nebarosim uzurpatorus!

Būsim gatavi uz visu, arī uz to, ka kopējās lietas labā var nākties likvidēt kopsaimniecību un tās mantu sadalīt pa kolhozniekiem mājām! Esiet stipri un līdz galam uzticīgi Neatkarības ceļam!

Sudodiet rokas!

VISU NAKTI RINDĀ

Kamēr pilsētas lielie veikali ir tukši, bērzainieši vienmēr ar lielām cerībām steidz pretī izbraukuma veikalam. Tas pie mums atceļo algas dienās. Citādi jau laikam bērzainieši pie deficīta precēm nekad netiktu.

Autoveikals atbrauca arī 14. decembrī. Līdz ar citām labām mantām atveda arī audumus un bērnu zeķubikses, pie kam — mazos izmērus. Ļaut gan tirgošanās bija paredzēta tikai pēcpusdienā, rindā veidojās jau tumšā. Kā jau vienmēr priekšgalā bija tie paši bērzainieši, kas rindā ir pirmie arvien. Tas izsauca neapmierinātību. Kā veikalā pēc gaļas un konfektēm, tā bija arī šoreiz — tās pašas personas. Visnegantāk sakļvējāmies par bērnu apģērbiem. Cilvēki, kam bērni jau lieli, bet mazbērnu vēl nav, pirka visu pēc kārtas. Toties māmiņas, kam māja pilna mazuļiem un tamdēļ nav laika naktī rindā stāvēt, palika tukšā.

Ne jau tikai Bērzainē rindu veidošana kļuvusi par dzives nepieciešamību, tā tas ir visur «iekšpus sociālisma». Cilvēkus par to vainot nevaram. Diemžēl mūsu pagastā tomēr paliek divas strādājošo kategorijas, kurām veikali nav sasniedzami. Tālu no veikala durvīm jāstāv slaucējām. Kad lauku brigādē sievām dod darbu, viņas nereti atbild:

— Sodien, brigadier, mums ir bodes diena un tamdēļ strādāt nemaz nedomājam!

Varbūt arī slaucējas un kopējas turpmāk: pārņems to pašu praksi, zvanīs zootehniķei un teiks, lai bodes dienās tā nāk slaukt lopiņus pati? Tā tas nav un nebūs, fermas sievas jēn, kādu atbildību ir uzņēmušās, un to nes. Viņas tikai lūdz, lai veikala organizētāji kādreiz atcerētos arī lopkopjus un to mazuļus. Tie tāpat jāapģērbj.

Vēl iepirkšanās praktiski liegta skolotājiem, kam diendienā jāstrādā klasē. Deficitpreču pārdošanas dienā viņiem nav ļauts sūtīt bērnus uz mājām un aizbildināties ar veikala atbraukšanu.

Vizmas Kukmilkas vārdā nododam pateicību valdes loceklei Ninai Krankelei, kura veikalā aizstāvējusi māmiņu intereses. Bet pārējiem bērzainiešiem neliels lūgums: pirksim ar prātu, jo aiz mums rindā stāv kaimiņi un darba biedri, kuriem atvesto preci vajag daudz vairāk nekā mums. Atcerēsimies to arī tais aizrautīgās pirkšanas reizēs, kad par citiem domāt vairs nav pietiekami! Ne jau katrs var stāvēt rindā visu nakti.

PILSĒTNIEKA PĀRDOMAS PIE AUGSTĀK TEIKTĀ

Augstāk aprakstīto situāciju vērojis un aprakstījis A. Kangars. Man, sagatavojot rakstu publikācijai, radās citas domas, kuras morālo kritēriju ziņā diemžēl ir zemākas (pilsētnieciska domāšana), nekā cienījamajam kolēģim. Negribot apvainot nevienu atsevišķi un jo mazāk bērzainiešus kopumā, es apgalvoju:

— Šais laikos varam lūgt un klaudzināt cik tik tīk, neviens rindā tikušais negrozīsies un uz otra vajadzībām neskatīsies. Ja kāds ideālists pāris reizes tā arī izdarīs, tad trešajā piegājienā viņam jau būs cita filozofija.

Aivars aizskar Padomjzemes burvju loku. Visi stāv rindās, neviens nestrādā. Diemžēl nav ko pirkt, jo nekas nav saražots. Bet nekas nav saražots tamdēļ, ka ražotāji stāv rindās...

Tirgošanās ir pagasta, nevis kopsaimniecības problēma. Tāpēc ar to ir jānodarbojas nevienam citam kā pagasta deputātu padomei (droši vien ir attiecīga pastāvīgā komisija). Vispirms sarunā ar tirgotājiem jāpanāk, lai pārdošanu sāktu vairākumam vispieņemamākajā laikā. Man šķiet, ka tas ir trijos četros pēcpusdienā, tad tiks arī skolotājas un slaucējas. Autobusam no diviem jābrauc riņķis un tālumnieki jāatved.

Nevajag gaidīt rindā, gaidiet draudzīgā bariņā! Tieši trijos pie gaidītājiem lai pienāk kāds īpaši norīkots cilvēks, droši vien deputāts un piecu minūšu laikā lai veic rindas kārtības izlozi ar tik lozēm, cik tobrīd bariņā ir gaidītāju. Lozes var būt maisiņā iebērtas loto muciņas, ar numuriņiem aprakstīti kartona gabaliņi vai spēļu kārtis ar numuriem u. c. Kas izvelk pirmo numuru, uzreiz stājas pie letes. Viņam seko otrais, trešais utt. ar to noteikumu, ka viens otram rindu nedrīkst aizņemt. Šī aizņemšana vispār allaž ir muļķiga un aizmugurē stāvošos kaitinoša, es ceru, ka Bērzainē tā nedara. Katrs nākamais, kas pie veikala pienāk nēc jau notikušas izlozes, stājas izlozētās rindas galā parastā kārtībā. Ar to jūs panāksiet, ka rīta stundā uz veikalu atnākušais negūs pārsvaru par bez minūtes laikā pieskrējušo, lauku brigādes sievas varēs mīļā mierā strādāt vismaz līdz pustrijiem un varbūt vēl atgriezties tīrumā pat pēc bodes. Lozējiet ar smaidu, jokojiet un jūs netraucēs naids! Smaidiet par rindu, jo tā jau pati ir visu pazemojumu un naidošanās sākums.

Jā, starp citu. Amerikā daudzviet nemaz nestāv rindā, kaut arī ne viens vien gaidītājs. Pie manis ieteiktās kārtības pie letes var atrasties tikai viens vienīgs cilvēks, tāpat kā tas ir pie krājkases lodziņa Valmierā. Neviens viņu negrūsta un makā neļūr. Kad «1. numurs» ir apkalpots, pārdevēja (vai lozētājs) skaļi pasauc otro. Pārējie gaida bariņā.

Paliek vien tā problēma, ko es te iezīmētu kā bērnu zeķubikšu sadali. No vienas puses ir tā, kā rakstīts, bet no otras — nevienam neviens nevar liegt pirkt pārdošanā izlikto. Kam nav bērna, tam varbūt ir krustbērns, kaimiņa bērns vai cits tuvs mazulis, kurš decembrī gaidīja Ziemassvētku dāvanu. Neticu, ka bērzainieši pērk zeķubikses, lai ar tām vēlāk spekulētu. Ja pērk, tad vajag un ne jau citam rindā par to spriest. Bet arī tas ir tikai spriedelēšana, pagaidām ir un būs preces, kas «jāliek uz sadali». Droši vien arī tās pašas zeķubikses, diabētiķu uzturs, skolēnu piederumi, sadzīves tehnika u. c. Tirdzniecību katrā vietā regulē deputātu padome un tā ir tiesīga noteikt īpašā kārtībā pārdodamo preču sarakstu (īpašā kārtība var būt pēc pierakstīšanās, atvēlot tikai, piem. māmiņām, pensionāriem vai citiem, atkarībā no preces rakstura). Deputātiem tāda kārtība ir jāievieš. Preču sarakstu var pārskatīt, ja ar laiku mainās to pieprasījums un piedāvājums.

Ārkārtīgi priecāšos, ja mani padomi izrādīsies nederīgi tamdēļ, ka bērzainieši izrādīsies bezizmēra iejūtīgi, savstarpēji laipni un vēlīgi rindā stāvētāji. Bet vai jūs uz to cerat?

JĀNIS MOTIVĀNS,
Valmieras pilsētas deputāts

Vēlreiz par izbraukumiem

Decembrī mūsu kultordze Anda Krolle noorganizēja braucienu uz Dailes teātra izrādi un «Mikrofona — 90» aptaujas koncertu. Uz teātri gan autobusa tehrisku kļūmju dēļ netikām, toties koncertu gan redzējām. Paziņojumi par biļešu piedāvājumu bija savlaicīgi un glīti. Janvāra sākumā uz bērniem domātu ledus baletu braucienu rīkoja arodkomiteja. A. Kangars sapulcēja 42 brauktgribētājus, bet uz autobusu ieradās tikai 34. Pārējo vecāki pat neuzskatīja par vajadzīgu paziņot, ka viņu atvases nekur nebrauks. Tagad skaidrs, ka vismaz divām ģimenēm, kas tā rīkojas jau atkārtoti, uz bērnu pasākumu biļetēm vairs nav ko cerēt.

Fermās no tur strādājošajiem arvien dzird, ka viņus neviens nevedot pasauli apskatīt. Pie rokas jau neved gan, bet ja kaut kur grib braukt, tad biļetes jāiegādājas laikus. Brīvdienu izkārtošana fermās strādājošajiem diemžēl nav A. Krolles spēkos, tas nav viņas pienākums. Ja kāds tiešām gribētu kur braukt, gan jau zootehniķi tomēr sasparotos un atrastu kādu vietnieku. Ludzēnos un Baļļās gan patiešām brīvdienu laikam nevar dabūt citādi kā vien skolēnu brīvdienās, kad pašu kopēju bērni aiziet uz fermu pastrādāt. Bet tā jau ir cita problēma, par ko mums jārunā daudz nopietnāk.

OTRAJĀ KONGRESĀ

Kā jau bijāt dzirdējuši, decembrī Rīgā notika Latvijas Lauksaimnieku savienības II kongress. Uz to ieradās arī mūsu kopsaimniecības pārstāvji — priekšsēdētājs Roberts Bernis un galvenā agronome Velga Ragaine.

Kur tie vīri palikuši?

Klāt ziema un beigusies lauku darbu sezona. Varam nedaudz atpūsties un kautko vērtīgu pamācīties. Varbūt to var izdarīt pagasta klubā?

Bērzainietes var piedalīties šūšanas kursos (bērzainieši, protams, ārīdzan). Kursu vadītāja Inese Ulmane par jauniem gribētājiem laikam pirmajā mirklī nemaz tik priecīga nebūtu, jo jau tagad pie viņas skolojas vairāk nekā 20 bērzainietes. Grūti ir, bet šais laikos jāmācās visu darīt pašām. Ar tādu domu mūsu mājasmātes divreiz nedēļā klausās meistares padomus.

Sava ķermeņa veiklības un grācijas uzturēšanai varēsiet izmantot aerobikas iemaņas. Ja tās mācīsieties pie Martas Tīsas, tad ar laiku kļūsiet tikpat pievilcīgas un slaikas kā pati instruktore.

Turpinās arī sieviešu ansambļa darbība. Agrāk ansambļa vadītāju meklējām pilsētā, tagad bērzainietēm palīdz pašmāju pedagoģe Solvita Saule.

Ja jau klubu vada Anda Krolle, tad tautiskajām dejām tur allaž gaidāma goda vieta. Viņa organizējusi divus kolektīvus bērniem un pati to vada. Vienā danco mazuļi, otrā — skolēni.

Tā nu īznāk, ka kultūras lietās šoziem naskākās ir sievietes un bērni. Lai arī vīri nepaliktu bez prieka, piedāvājam dibināt dramatisko kolektīvu. Saprotams, ka arī tur būs nepieciešams sievu pabalsts. Kopu vadīs Andrejs Gāršenieks. Esiet atsaucīgi!

Vandālis no pašu saimes

Mežā augušas eglītes sagaidīja Ziemassvētkus un Jauno gadu gandrīz vai katrā bērzainieša ģimenē. Tomēr viena saime nolēma, ka svētku laime būs lielāka, ja zāģē nevis mežā, bet gan ēdnīcas pagalmā. Paņēmis līdz bērnu ragaviņas, šis divainais cilvēks mierīgi pastrādāja šo ļaundarbu.

Varbūt nākošreiz, lai pietiktu malkas, viņš ķersies pie kantorpriekšas lielajām liepām?

Ja kāds redzējis vainīgo eglītes zāģētāju, paziņojiet par to avīzites veidotājiem, lai februārī varam blēdi godam «sveikt». Atliek piebilst, ka pirms saviem desmit gadiem kāds valmierietis par egliti pie universālveikala samaksāja ar 3,5 gadiem nebrīvē.

BET PAVAICĀSIM AIVARAM!

Pēdējā laikā Bērzainē paklīdušas valodas par to, it kā mūsu laikraksta galvenais veidotājs Aivars Kangars būtu izdarījis kriminālī sodāmas darbības, sīfis mazu bērnu utt. Arī es, avīzes sastādītājs, saņēmu ierosmi lietu izpētīt un uzrakstīt tikpat atklāti, kā mēs ar Aivaru un citiem līdzautoriem runājam par pārējām pagastā palaistajām baumām. Vispirms pie iekšlietu darbiniekiem pārliecinājos, ka nekādas krimināllietas nav, tātad — tiešām baumas. Pavaicāju pašam A. Kangaram — vai tiešām dūmi ir bez uguns?

— 8. decembrī es gāju uz autoostu un ieraudzīju, ka pieci Valmieras puikas zālē spēlējas ar sērkociņiem. Sniega nebija, puikas centās iededzināt veco zāli. Tas, protams, varētu nest lielu ugunsnelaimi. Piegāju pie puikām, sabāru viņus, teikdams, ka ar sērkociņiem nav jārotaļājas, saraustīju aiz ausīm un aizriecu mājās. Iespējams, ka tas tik tiešām bija pārāk bargi, bet tobrīd nudien centos vien panākt, lai mazie saprot savas palaidnības lielo risku. Visi dedzinātāji bija no Valmieras 2. vidusskolas 4.—5. klasēm. Bērzainē mēloja, ka es esot zēnus spēcīgi sasitis, bet tas nav tiesa.

Tāda, lūk, ir situācija ar A. Kangaru. Skaidrs, ka viņš sliktu nav gribējis, bet vienlaikus arī bijis pārlieku agresīvs. Ja mēs te pagastā zināmā mērā visus mazuļus uzskatām par tikpat kā saviem bērniem un ar aizrādīšanu neviena iebildumus nepelnām, tad pilsētā tomēr ir citas tradīcijas un tur vecāki svešu audzināšanu uzņem neiecietīgi. Saprotams, ka ausu un matu raustīšana gan ir nepieļaujama jebkurā gadījumā. Aivars līdz atvainot visiem bērzainiešiem, kam sakarā ar šo gadījumu nācies dzirdēt nepatīkamus vārdus. Ar bērnu vecākiem panākts izlīgums.

J. MOTIVĀNS

Cik ilgi vēl kausimies ar utīm?

Nudien — cik ilgi? Joprojām vecāku sapulcēs debatējam par utīm. Varbūt šis valodas virneriz varētu beigt, ja katras mūsu ģimenes visi cilvēki reiz saņemtos un sakoptu savas galvas. Ja kaut viens cilvēks saimē samierinās ar neizlasītām utīm vai gnīdām, tad nav ko cerēt, ka skolā tās zudīs kā pašas no sevis. Jau runā, ka abām mūsu mācību iestādēm pieder utainibas rekords Valmieras rajonā. Varbūt Jaunajā gadā tomēr lūkosim sasniegt kādu Bērzaines cienīgāku rekordu?

UZMANĪSIMIES AR ŠŪPOLĒM!

Mūsu bērnudārzskolas 2. klases skolnieks Rolands Skirmants pēc stundām skolas pagalmā šūpojas un izkrita no šūpolēm. Puika salauza abas rokas un sasita galvu. Katram skaidrs, ka tas ir smags un sāpīgs pārdzīvojums visai zēna ģimenei, daudz satraukuma un nemiera brīžu pārdzīvojusi Rolanda māmiņa. Klases audzinātājai un skolas biedriem skumjš prāts pie Ziemassvētku eglites, ko rotāja bez R. Skirmanta. Puisēnam priekšā daudz sāpīgu treniņu, lai rokas atgūtu sākotnējo veiklību.

Izrādās, ka šūpoles Bērzainē ir pats lielākais bērnu traumatisma radītājs. Jau agrāk divi bērni guva visai nepatīkamas traumas šūpojoties Lazdu mājas pagalmā esošajās šūpolēs. Trīs gadus atpakaļ no pašu zēnu pārtaisītām šūpolēm Jaunburtnieku skolas pagalmā izkrita astoņgadīgs zēns no Valmieras mēbeļu kombināta LOTOS vienības un salauza abas rokas.

No bērnudārza teritorijas šūpoles ir aizvāktas, bet lielo māju pagalmos tās vēl palikušas. Tādēļ mums tomēr jābūt modrākiem, lai nelaime nepiemeklētu mūsu citus šūpoties gribētājus. Pienāks vasara un šūpoles atkal būs cieņā, kurš gan bez tām izaudzis!

Pazuduši motocikli

Kolīdz mūsu pagasta jaunieši gribēja nodarboties ar motosportu, Gundars Samšels par kolhoza naudu sagādāja viņiem braucamos. Pēc tam G. Samšels no darba «Bērzainē» aizgāja. Pavisam drīz no kopsaimniecības pazuda arī motobraucēji, diemžēl ar mūsu motocikliem.

Vēlāk «Bērzaine» noslēdza darījumu ar motoklubu AGRO CAMK. Jaunu motociklu iegādei pārdevām 92 tonnas metālūžņu. Bet par to līdz šim nav saņemta ne nauda, ne motocikli.

Tātad briest situācija, kas sola lielu tiesāšanos gan par zudušiem, gan par vēl nebijušiem, toties nopirktiem motocikliem.

Ne vairs paši, ne vairs zviedri

Pagājušā gada nogalē, pateicoties Viļņa Štjades rūpēm, tikām pie svaigas gaļas. Sogad kopsaimniecībai plānu pildīšana neveicas, tamdēļ visi, arī gaidošie pensionāri, nedzirdēja ne aitas blēšiena. Sleviņas bija padzirdējušas, ka citās saimniecībās gan esot paciņas ar šo to garšīgu...

Mūsu valdes amatpersonas šogad tādu tirdzniecību neatzina, lai nu tantiņas mierinās, ka labs nāk ar gaidīšanu. Varbūt nākošais gads būs vēlīgāks. «Vissaldākais» vietās Bērzaines Ziemassvētkos izrādījās arodlideris Aivars Kangars, kurš 22 vecajiem ļaudīm pasniedza paciņas ar dažiem kilogramiem cukura no kopsaimniecībā audzēto cukurbiešu guvuma. Varbūt nākošgad lūgt bērniem paņemt vēl kādu vagu, lai pie salduma tiek ne tikai vientuļie pensionāri, bet krietnāks veco ļaužu pulciņš?

Daži pensionāri ar prieku atgādināja pērno gadu, kad Bērzaini sasniedza dažas paciņas ar ārzemju markām. Tikai... katru gadu jau zviedri Salatēvu netēlos. Jādzīvo vien pašiem no savām iespējām.

Par izdevumu atbild A. Kangars. Sastādītājs — J. Motivāns.
Ритмы трудовых будней колхоза «Берзайне» Валмиерского района. На латышском языке.
Licences Nr. 000117 P. 128 T. 250